Sag 13/86

Charlotte von Bonkewitz-Lindner
mod
Europa-Parlamentet

»Formalitetsindsigelse«

Kendelse afsagt af Domstolens anden afdeling den 18. marts 1987 1417

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — samme genstand — klar genstand der kan bestemmes — søgsmålsinteresse — ingen søgsmålsinteresse — afvisning (Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

KENDELSE AFSAGT AF DKMSTOLENS ANDEN AFDELING
18. marts 1987 *

I sag 13/86,

Charlotte von Bonkewitz-Lindner, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Luxembourg, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne, 18 A, rue des Glacis, 1628 Luxembourg,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet, ved Francesco Pasetti-Bombardella, juridisk rådgiver ved Europa-Parlamentet, og kontorchef Manfred Peter, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne, 22, Côte d'Eich, Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: Tysk.

hvori der er nedlagt påstand dels om, at det statueres, at ansættelsesmyndigheden ved Europa-Parlamentet med urette har undladt at foretage en undersøgelse, dels om erstatning,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 20. januar 1986, har Charlotte von Bonkewitz-Lindner, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 91 anlagt sag mod Europa-Parlamentet med påstand dels om, at det statueres, at ansættelsesmyndigheden ved Europa-Parlamentet med urette har undladt at foretage en undersøgelse og at skabe orden i afdelingen, dels at Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren i alt 391 600 BFR i erstatning, nemlig 91 600 BFR for økonomiske skader og 300 000 BFR for ikke-økonomiske skader. For så vidt angår realiteten, har sagsøgeren som støtte for sine påstande anført, at Europa-Parlamentet har overtrådt vedtægtens artikel 24, idet det har tilsidesat sin pligt til at drage omsorg for de ansatte.

2 Ved skrivelse af 28. februar 1985 ansøgte Charlotte von Bonkewitz-Lindner Europa-Parlamentets ansættelsesmyndighed dels om at forlange en forklaring af en anden tjenestemand og beskytte hende selv mod sladder og angreb, dels om at pålægge hendes foresatte en bestemt optræden. Da hun ikke modtog noget svar på sine ansøgninger indbragte von Bonkewitz-Lindner den 30. juli 1985 en klage i

henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. I klagen henviste hun udtrykkeligt til ansøgningerne af 28. februar 1985. Von Bonkewitz-Lindner vedlagde en opstilling over den økonomiske skade, som hun havde lidt, og som hun opgjorde til 138 600 BFR uden dog direkte at kræve beløbet udbetalt.

3 Von Bonkewitz-Lindner's ansøgninger fik Europa-Parlamentets administration til at overveje en reorganisering af den pågældende afdeling og til at foreslå von Bonkewitz-Lindner en forflyttelse, som hun imidlertid afviste.

4 Europa-Parlamentet har påstået sagen afvist, da den hverken opfylder de nødvendige formkrav eller bestemmelserne i Domstolens procesreglement.

5 I henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 2, kan Domstolen til enhver tid af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger og træffe afgørelse herom i henhold til reglementets artikel 91, stk. 3 og 4, uden mundtlig forhandling.

6 Det bemærkes, at i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, kan en sag anlagt af en tjenestemand kun admitteres, hvis der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2. Ifølge Domstolens faste praksis vil sagen yderligere blive afvist, såfremt sagens genstand afviger fra genstanden for den administrative procedure (jfr. dom af 10. juli 1986, Licata mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, 270/84, Sml. s. 2305). Det fremgår ligeledes af Domstolens faste praksis, at den pågældende sagsøger skal have søgsmålsinteresse. Endelig skal enhver klage have et konkret indhold.

7 Den af sagsøgeren anlagte sag opfylder ingen af disse betingelser.

8 For så vidt angår påstanden om, at det statueres, at ansættelsesmyndigheden med urette har undladt at foretage en undersøgelse, bemærkes for det første, at påstanden ikke svarer til nogen af de ansøgninger, som er indeholdt i skrivelsen af 28. februar 1985 og i klagen af 30. juli 1985. For det andet har sagsøgeren ikke nogen søgsmålsinteresse, for så vidt angår denne påstand, hvorefter der kun skal fore-

tages en almindelig undersøgelse, uden at det angives, i hvilket øjemed ansættelsesmyndigheden har undladt at foretage en undersøgelse, og i hvilket omfang en sådan undersøgelse har interesse for sagsøgeren. Yderligere har Europa-Parlamentets administration fuldt kendskab til den pågældende afdelings problemer, som netop fik administrationen til at overveje en reorganisering af den pågældende afdeling og til at foreslå en forflyttelse af sagsøgeren. Såfremt Domstolen statuerer, at ansættelsesmyndigheden med urette har undladt at foretage en undersøgelse, vil det altså på ingen måde ændre sagsøgerens retsstilling.

9 Påstanden om, at det statueres, at der skal skabes orden i afdelingen, er heller ikke i overensstemmelse med nogen af ansøgningerne i de to ovennævnte skrivelser. Yderligere er påstanden indholdsløs. Sagsøgeren har nemlig ikke i den forbindelse på nogen måde angivet, hvorledes der skulle skabes orden. Endelig indeholder vedtægten navnlig ingen bestemmelser, hvorefter sagsøgeren generelt kan kræve, at der bringes orden i en afdeling, idet alene den kompetente administration har ansvaret for tjenestegrenenes organisering.

10 For så vidt angår erstatningskravet, er det ikke fremsat under den forudgående administrative procedure. Hverken skrivelsen af 28. februar 1985 eller klagen af 30. juli 1985 indeholder et krav om udbetaling af skadeserstatning.

11 Herefter vil sagen være at afvise.

12 Da sagens akter indeholder alle de bevismomenter, som er nødvendige for at træffe en afgørelse, findes det ufornødent at lade parterne afgive mundtlige indlæg.

Sagens omkostninger

13 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling),

i medfør af procesreglementets artikel 91,

og efter at have hørt generaladvokaten,

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Luxembourg den 18. marts 1987.

P. Heim
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for anden afdeling